

dringer indgår et sådant samarbejde som et væsentligt led, idet et antal realkreditinstitutter såvel i Jylland som på øerne har til hensigt at etablere et sådant samarbejde, hvorved antallet af realkreditinstitutter set med obligationskøbernes øjne reduceres væsentligt.

8. Realkreditinstitutternes reserver.

Efter forslaget opretholdes det hidtidige princip, hvorefter der stilles mindre krav om reserver i institutter, hvor låntagerne hæfter solidarisk for instituttets forpligtelser, end i institutter uden sådan solidarisk hæftelse.

Hidtil har kredit- og hypotekforeningerne i det væsentlige selv kunnet bestemme, i hvilken takt de foreskrevne reserver skulle opbygges. For reallånefondene gælder derimod, at den foreskrevne sikkerhed straks og til enhver tid skal være til stede. Efter forslaget gennemføres dette princip generelt, jfr. nærmere bemærkningerne til § 23.

Lovforslagets gennemførelse vil i en overgangsperiode medføre en vis forøgelse af boligministeriets administration. Realkreditinstitutterne skal have godkendt nye vedtægter på den nye lovs grundlag, ligesom der skal godkendes samarbejdsregler for de institutter, der indgår i samarbejde om anvendelse af fællesobligationer. Der skal udarbejdes fælles regler med hensyn til vurdering og låneudmåling, og også på en række andre punkter vil overgangen til den nye lovgivning kræve boligministeriets medvirken.

Heller ikke på længere sigt kan man se bort fra, at tilsynet med realkreditinstitutterne vil medføre øget administration. Tilsynet med, at de fastsatte lånegrænser og løbetider overholdes, vil blive mere omfattende med gennemførelsen af lovforslagets sondring mellem „almindelig“ og „særlig“ formålsbestemt realkredit. Den forestående omlægning af udlånsområderne med mindst to institutter inden for hvert område vil kræve nøje indseende med, at konkurrencen mellem institutterne ikke får uheldige virkninger.

Hertil kommer, at en omlægning af den måde, hvorpå tilsynet udøves, må forudses. Hidtil er tilsynet blevet udøvet som særlige hverv af dertil udpegede tjenestemænd i boligministeriet. I forbindelse med den igangværende reorganisation af tjenestemændenes særlige hverv forudsættes den nugældende tilsynsordning omlagt, eventuelt således, at tilsynet fremtidig udøves som et led i boligministeriets almindelige arbejdsopgaver.

Da udgifterne ved tilsynet som hidtil forud-

sættes refunderet af realkreditinstitutterne, jfr. forslagets § 8, stk. 3, vil forslagets gennemførelse ikke medføre øgede udgifter for statskassen.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Efter gældende bestemmelser kan kredit- og hypotekforeninger kun oprettes ved lov, medens boligreallånefondene er oprettet med boligministerens godkendelse i henhold til lov om boligbyggeri. Efter forslaget er det i alle tilfælde overladt til boligministeren at godkende oprettelsen af realkreditinstitutter. Som omtalt i de almindelige bemærkninger forudsættes det, at ministeren i sine overvejelser over, om godkendelse bør meddeles, vil kunne inddrage hensyn, der går ud over en rent formel konstatering af, om lovens bestemmelser m. v. er overholdt. Ministeren må således også gennem sin godkendelsespraksis kunne påse, at de hensyn til en forenkling og strukturrationalisering af realkrediten, som loven bl. a. tilsigter, ikke forflygtiges, herunder at institutternes udlånsadgang, udlånsområder og obligationsudstedelse m. v. rationelt kan indpasses i det samlede mønster. Kravet om godkendelse gælder også de bestående realkreditinstitutter, hvis lovgrundlag ophæves ved dette forslags gennemførelse, jfr. forslagets § 29, og ved gennemførelsen af det samtidig fremsatte forslag om ændring af lov om boligbyggeri. Dette gælder dog ikke Dansk Landbrugs Realkreditfond, hvis lovgrundlag opretholdes. Obligationsudstedende institutter, der ikke kan betegnes som realkreditinstitutter — Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk og Danmarks Skibskreditfond — berøres ikke af forslaget.

Bestemmelsen udelukker ikke — lige så lidt som den gældende lovgivning — at der uden boligministerens godkendelse kan oprettes institutter til belåning af fast ejendom, men sådanne institutter vil, da de ikke er omfattet af loven, ikke nyde de begunstigelser og rettigheder, herunder navnlig „stempelbegunstigelsen“ i forslagets § 18, som tillægges godkendte institutter.

Til § 2.

Bestemmelserne i 1. og 2. punktum svarer til gældende lovgivnings bestemmelser med den ændring, at det overlades til boligministeren at godkende navne på realkreditinstitutter — et spørgsmål, der hidtil for kredit- og hypotekforeningernes vedkommende har været et lovgivningsanliggende. Ændringen er en konsekvens af